

De passie en magie van de cello

Celliste Maja Bogdanovic en pianist Julien Gernay betoveren Oude Kerk

Heemstede - Een wonderbaarlijk mooi strijkinstrument, de cello. Op zaterdag 19 oktober zet de wereldberoemde jonge Servische cello-virtuose Maja Bogdanovic de klassieke muziek in vuur en vlam in de Oude Kerk, samen met de Belgische pianist Julien Gernay. Maja was eerder in Heemstede te gast in 2011 met pianist Nino Gvetadze en violiste Frederieke Saeijs. Op 19 oktober wacht u een betoverend programma met het sprookjesachtige werk 'Pohadka' van Leos Janáček, werk van Brahms, sonata nr. 1 in e-minor en Chopin, sonata g minor. Tijd voor een boeiend interview met deze getalenteerde celliste Maja Bogdanovic.

Je hebt een ultieme passie voor het geluid en de schoonheid van de cello. Wanneer begon jouw passie voor dit prachtige instrument? Waarom zou een muzikant moeten kiezen voor de cello volgens jou?

Ik was 5 jaar oud toen mijn ouders me meenamen naar de muziekschool om me klassieke muziek bij te brengen. Er was een toelatingsexamen en een leeraar die les in nootlezen gaf. Hij vroeg me om een lied te zingen om te zien of ik wijs kon houden en de juiste toonhoogte van noten of ritmes kon herhalen. Dit ging mij erg makkelijk af en ik werd meteen in een voorbereidingsklas gezet waar kinderen in een koor zongen en de basisbeginselen van de muziek kregen bijgebracht. Verschillende muziekinstrumenten kwamen voorbij, waaronder uiteraard de cello. Dit is mijn keuze geworden, vanwege het 'menselijke' geluid. Bovendien voelt het vasthouden van een cello heel natuurlijk en prettig aan, alsof je iemand knuffelt. Daarom houd ik zo van dit instrument.

Je speelde als soliste internationaal vele recitals, maar speelde ook met vermaarde orkesten, kamerorkesten etc. Wat doe je het liefste en waarom? Kun je je een moment herinneren dat heel speciaal voor je was?

Ik kan niet zeggen waar ik het meest de voorkeur aan geef, omdat elke ervaring heel eigen en anders is. Ik probeer te genieten van elke situatie. Het is altijd interessant om de rollen aan te passen en continu over te schakelen - en dit is eigenlijk ook nog een antwoord op de vorige vraag - waarom ik voor de cello koos: dit instrument leent zich voor iedere denkbare rol van orkestmuzikant, kamermuzikant en soloist. Het spelen van kamermuziek vraagt veel en vergt heel veel ervaring. Ik kan hier erg van genieten: het repertoire is gewoon onbeïndigd. De mooiste thema's die hier ooit voor zijn geschreven zijn de cello-delen. Maar ik houd er ook van om concerten te spelen met een orkest, dit is altijd een grote uitdaging. Naast dat je de stukken werkelijk van binnen en buiten moet kennen, heb je ook echt stalen zenuwen nodig om daar te staan en te spelen voor en bij het orkest. Ik speel ook weleens in het orkest, al ge-

beurt dat minder vaak. Ik houd er dan vooral van om de symfonieën van Beethoven en Brahms te spelen. Wat betreft speciale momenten: er waren zoveel speciale momenten voor me, deze vraag is eigenlijk moeilijk te beantwoorden. Ik heb bewondering voor Beethoven: de meeste van zijn kwartetten staan synoniem aan perfectie en het spelen van zijn werk is altijd heel bijzonder. Ook mijn Carnegie Hall debuut recital - het was de eerste keer voor mij om te spelen in de Verenigde Staten - en ik herinner me de Full House, met een perfecte akoestiek en zeer aandachtig publiek, dat naar een lang en veeleisend programma heeft geluisterd. Het is ieders 'droom' om daar te mogen spelen, ik had me daar nooit eerder een voorstelling van kunnen maken hoe het zou zijn om daar te spelen, maar zodra ik op het podium stond voelde het niet vreemd. Alle druk verdween accuut. Elke keer als ik in mijn woonplaats Belgrado speel, geeft dit me een zeer speciaal gevoel en schept dit een band vanwege het publiek dat me kent sinds mijn beginperiode: mijn vrienden, familie en collega's. Een van de recitals die ik daar speelde vond plaats in zeer moeilijke omstandigheden: het was in 1999, tijdens de oorlogsbombardementen op Servië en Belgrado. Mensen waren erg dapper om naar het concert toe te komen en ik herinner me zelfs dat ik niet bang was voor de bommen: er was louter muziek en verantwoordelijkheid voor het stuk.

Je houdt er ook van muziekstukken van hedendaagse componisten te spelen. Kun je iets vertellen over je belangstelling voor deze componisten en hoe deze is gegroeid? Heb je een favoriete componist?

Ik was 16 jaar toen ik aan het conservatorium van Parijs ging studeren en kwam uit een beetje conservatief land, waar ik niet de kans had om de taal van de hedendaagse muziek te leren. In Parijs was het zeer interessant om hedendaagse componisten te ontmoeten en daarmee samen te werken. Het was een deel van het examen en ook een uitdaging om te werken aan deze stukken op heel korte termijn. Het cello-repertoire is ech-

Maja Bogdanovic (fotograaf: Michel Nguyen).

ter niet zo groot en onze missie is om componisten van nu aan te sporen te schrijven voor ons, naast de bestaande stukken van Beethoven, Schumann, Bach, etc., zodat we deze in de toekomst op jonge generaties kunnen overleveren. Ik heb de kans gehad om werk uit te voeren van en met componist/ dirigent Krzysztof Penderecki, die ik ontmoette in Giverny, Frankrijk. Hij werkte veel met Rostropovitch en zijn werken voor de cello zijn absoluut subliem. Dit jaar en volgend jaar treden we samen op, met zijn tweede celloconcert, waar ik ook heel erg naar uitkijk. Als je me vraagt naar mijn favoriete componist, dan is dit zonder twijfel Beethoven.

Het spelen van de cello is passie en magie. Voel je deze passie en magie als je deze deelt met je publiek? Hoe komt dit gevoel met name over op het Nederlandse publiek?

Nu, ik hoop dat het net zo magisch is voor het publiek als het voor mij is! Ik ben wat ik ben en doe wat ik ben omdat ik weet van mezelf wat ik kan. Ik hoop dat de cello zijn eigen plaats gevonden heeft als instrument door de eeuwen heen. Er zijn prachtige repertoires geschreven voor de cello, die misschien minder bekend zijn dan de repertoires voor viool en piano. Naar mijn mening houdt het Nederlandse publiek heel erg van klassieke muziek en is zeer attent tijdens de concerten. Ik vind hun enthousiasme en spontaniteit aanstekelijk wanneer ze direct staande ovaties geven na het spelen van de laatste noten. Een van mijn eerste Nederlandse ervaringen was een concert in Mill. Het was absoluut geweldig, het publiek fietste van plaats tot plaats om de concerten bij te wonen. Het is zeer belangrijk om de klassieke muziek overal mee naar toe te nemen en dit mee te geven aan het publiek zodat ze de muziek leren kennen.

De 'Oude Kerk' in Heemstede, waar je speelt op 19 oktober aanstaande, wordt geroemd om haar bijzondere en unieke akoestiek, perfect voor klassieke instrumenten als de cello. Heb je ooit meegemaakt dat de akoestiek niet was zoals je verwachtte en een teleurstelling was? Als dit gebeurt hoe ga je hier mee om aangezien dit een gepassioneerde voorstelling kan beïnvloeden?

Helaas, soms tref je een 'slechte' ruimte. Maar dat is niet het einde van de wereld! We leren allemaal als professional hoe je met zulke situaties moet omgaan. In zo'n geval moet je de klank, techniek, vibrato, het tempo, de balans met de piano of orkest zien aan te passen... Het is natuurlijk niet makkelijk, maar dat hoort nu eenmaal bij het spel. De muziek mag nimmer worden aangetast door een persoonlijke teleurstelling.

Wat zijn je toekomstplannen? Vind je het leuk om de cello te betrekken in verschillende soorten muziek misschien zelfs de popmuziek?

November is drukke maand voor mij: naast kamermuziek concerten in Antwerpen en Eindhoven, speel ik mijn eerste Beethoven triple concerto in Duitsland, met de Nederlandse violiste Frederieke Saeijs en de Georgische pianist Nino Gvetadze. Hierna ga ik naar Warschau, waar ik zal optreden met Julian Rachlin en Yuri Bashmet op de opening van Krzysztof Penderecki's 80ste festival. Dit seizoen speel ik het Schumann celloconcert met het Belgrade Philharmonic en het John McCa-Be celloconcert met het Engel-

se Symphony Orchestra. Maar ik kijk ook erg uit naar Berlijn, waar mijn debuut is in maart, met de Berliner Symphoniker in de grote zaal van de Berliner Philharmoniker. In mei speel ik twee keer onder K. Penderecki met 2 cello concerten in Slovenië en op 1 juni neem ik deel aan het middagconcert met Frederieke Saeijs en Nino Gvetadze, in het Concertgebouw van Amsterdam: een prachtige locatie.

Om eerlijk te zijn, het spelen van popmuziek is het makkelijkste wat een klassieke musicus kan doen... Ik denk dat mijn leven te kort is, als ik alle muziek van Beethoven, Brahms, Schumann, Schubert, Schostakovitch en hedendaagse componisten wil spelen... de werken zijn gewoon oneindig! Ik heb er niets op tegen om een aantal (pop)optredens te doen, het geeft altijd veel plezier, maar mijn leven is toch echt gewijd aan de klassieke muziek. *Kun je beschrijven wat het bespele van de cello betekent voor je in drie steekwoorden?*

Discipline, kennis, uitdaging. *Dank je wel voor dit leuke interview en heel veel succes en plezier op 19 oktober in de Oude Kerk!*
Dank je wel!

Op zaterdag 19 oktober in de Oude Kerk van Heemstede vindt dit prachtige concert plaats. Aanvang: 20.15 uur. Kaarten kosten 21,50 per stuk en zijn te bestellen op tel.nr. 023 -548 38 38 bij de kassa van de Luifel, of via de website www.podiaheemstede.nl.

Bart Jonker

Heerlijke gerechten bij Sanz

Heemstede - Vanaf heden is het a la carte menu bij Brasserie Sanz geheel vernieuwd met heerlijke gerechten voor een betaalbare prijs.

Op de website van Sanz, www.sanz.nl krijgt u een indruk van de heerlijk samengestelde voor-, hoofd- en nagerechten.

Een ware 'hit' bij Sanz is nog steeds het verrassingsmenu. Drie of zes gangen, dat is aan u! Het 3-gangenmenu kost 25 euro en het dubbele, dus zes gangen, komt op 29,50 euro. Geen geld voor een ware smaaksensatie. Reserveren is aan te raden en kan uitsluitend telefonisch 023-5291892. Het team van Sanz heet u van harte welkom!

Brasserie Sanz vindt u in de Jan van Goyenstraat 31, Heemstede.